

Fra arkivet: 1969

PUBLISERT 5. april 2018

Om Finnmark og arbeidsforhold for psykologer

Går vi 15 år tilbake i tiden var det en betydelig pessimisme blant norske psykologer om hvorvidt det i det hele tatt ville bli noen arbeidsplasser av betydning for norske psykologer. I dag er forholdet helt omsnudd, psykologer er blitt ettertraktet personell innenfor en rekke områder.

Finnmark er en av de landsdeler som ikke har klart å hevde seg når det gjelder å få besatt ledige psykologstillinger. Periodevis har det spredd seg en viss pessimistisk holdning hos ansettelsesmyndighetene som går ut på: «Det kan så likevel ikke nytte noe, vi får ikke søkere.» I senere tid er det dog en større optimisme å spore. Det skjer en del ting i Finnmark som gjør at en igjen har fått håp om at også i dette fylket kan psykologer tenke seg å arbeide.

Jeg vet ikke hvilke grunner som dominerer mest når en utdannet psykolog skal velge arbeidssted. Imidlertid er det rimelig å tro at Finnmark hele tiden har stilt med det handicap at det ligger langt borte fra utdannelsesstedene, det ligger langt borte fra fagmiljø som kan finnes på andre større steder. De skolepsykologstillingene som står ledige er foreløpige enmanns-kontorer, ikke alle psykologer er fullt klar over den faglige støtten en kan ha av en sosialkurator. Ved siden av disse forhold kommer en rekke andre ting så som dårlig kjennskap til landsdelen som helhet, slik at tanken på å dra til Finnmark overhodet ikke melder seg. På mange hold i Finnmark arbeides det nå med tiltak som nettopp tar sikte på å motarbeide at en psykolog som kommer hit skal bli faglig isolert. Ansettelsesmyndigheter er villig til å strekke seg langt når det gjelder reiser til faglige møter og liknende.

Jeg kan fortelle litt om det som skjer i Alta og Loppa distrikt. Det er dette distriktet jeg nå dekker som skolepsykolog. (...) Her i Alta er vi 2 psykologer, den andre psykologen, Kari Skjesvold Henriksen, er foreløpig mest opptatt med huslige sysler, men har tenkt å engasjere seg etterhvert mer og mer faglig. (...) Her i Alta er det ved sosialkontoret ansatt 2 utdannede sosionomer. Det er i kommunen 3 distriktsleger og en turnuskandidat. Vi har nå laget et faglig forum som vi kaller Sosialt forum. (...) Dette faglige forum har møter en gang i måneden. Møtene har et faglig preget foredrag samt samtale etterpå.

På skolefronten har vi nylig fått melding om at Staten skal bygge en spesialskole for evneveike her i Alta. (...) Skolen kommer utvilsomt til å få et rikt og variert spesialpedagogisk miljø. Vi har søkt om å få det skolepsykologiske distriktet godkjent som et spesialpedagogisk distrikt. Forsøksrådet har gitt et positivt svar, og vi akter nå å

utbygge skolepsykologisk kontor til et psykologisk/pedagogisk service-senter for småbarn, skolebarn og ungdom.

I kommunen skal det nå bygges et helsesenter. Porsanger kommune har allerede et helsesenter. Ved helsesentret i Alta vil det også bli kontorplass til det psykologisk/pedagogisk senter. Sosialkontoret i kommunen skal også ha sine lokaler der. Jeg tror dette er en riktig plassering av det psykologisk/pedagogisk senter, særlig når en tenker på hvilke muligheter dette vil gi for en tidlig kontakt med klientene. (...) Vi regner med at det psykologisk/pedagogiske senter skal få et rikt samarbeid med det barne- og ungdomspsykiatriske team for Finnmark, som har sitt sete i Tromsø. Avstanden til Tromsø måles ikke i kilometer, men i tid, og i tid er avstanden bare ca. en halv time. (...) Videre er det vel rimelig å tro at universitetsutbyggingen i Tromsø også vil få betydning for psykologrekrutteringen der. (...)

Vanskelighetene i forbindelse med reiser her nordpå er ofte overdrevet. Å benytte fly er mere naturlig enn i noen annen landsdel i Norge. (...) Jeg tror en vil oppfatte slike reiser som en kjærkommen avveksling fra kontorarbeide. Ved siden av denne avkoblingen må det jo også nevnes at reisene byr på fantastiske naturopplevelser og reisene utvider ens miljøkunnskap.

Fra Josef Egelands «Om Finnmark og arbeidsforhold for psykologer», nr. 5, 1969

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 4, 2018, side 298